स तं व्यजिज्ञपद्राजन्नचिन्त्यामन्त्रशक्तयः ।
ताश्चेद्दिदृक्षसे क्षिप्रमेत्याश्चर्यं विलोक्यतां ॥ ५९८ ॥
अथानुगम्यमानः स राज्ञा प्राप्तः सरोऽन्तिकं ।
अभिमन्त्र्योऽङ्कितैर्वाणैर्बद्धाशोऽशोषयज्जलं ॥ ५९९ ॥
राजाऽपश्यत् ततः पङ्के लुठन्तं मानुषाननं ।
वितस्तिदेश्यमुरगं भूरिह्रस्वोरगान्वितं ॥ ६०० ॥
मन्त्रसंकोचितं राजन् गृह्णाम्यमुमिति ब्रुवन् ।
माग्रहीरिति भूपेन सोऽभिधाय न्यषिध्यत ॥ ६०१ ॥
तूर्णं राजाज्ञया याते मन्त्रवीर्येऽथ संहृते ।
सरोऽभूत् प्रागवस्थं तत् पुनर्व्याप्तं दिगन्तरं ॥ ६०२ ॥
द्राविडं द्रविणं दत्वा विसृज्याचिन्तयन्नृपः ।
दध्यान् नाद्याप्यसौ नागः कथं स्वर्णाकरं गिरिं ॥ ६०३ ॥
ध्यायन्तमेव तं स्वप्ने ततः प्रोवाच पन्नगः ।
केनोपकारेण गिरिः स्वर्णसूर्दर्श्यते तव ॥ ६०४ ॥
स्वदेशोऽयं विदेशोऽयमिति बुद्धेः प्रवर्तकः ।
अन्वयव्यतिरेकाभ्यां स्थित्यभ्यासः शरीरिणां ॥ ६०५ ॥
शरणं वामहमगामवमानभयात् पुनः ।
शरण्येन सता तत् तु भवतैव प्रदर्शितं ॥ ६०६ ॥
उदन्वानिव योऽक्षोभ्यो ज्ञायते संश्रितैः प्रभुः ।